

KEES EN PIET.

Kees wordt door Piet gereden,
Een pretje van belang!
Want nog niet lang geleden,
Was Moeder wel wat bang
Dat Kees heel ziek zou worden,
Hij hoestte hard en veel,
At weinig, hoe men knorde,
Het wou niet door zijn keel.
De dokter schreef toen pillen,
Veel melk, en eieren voor,
En zei: „Je moet zelf willen,
Ik kan 't alleen niet, hoor!”

Geduldig en tevreden
Lag Keesje nu in bed,
Men droeg hem naar beneden
Tot ieders vreugd en pret.
Want altijd had ons ventje
Een grapje of aardigheid,
En menig boek en prentje
Werd voor hem uitgespreid.
De lente kwam. — Naar buiten!
Klonk dokter's blij bevel.
Twee vroolijke kornuiten,
Beviel dat wonderwel!

Piet trekt zijn kleine broertje
En vindt het vrachtje licht.
En Kees geniet zijn toertje,
Met een verheugd gezicht.

H. RIEMENS.